

DE ZIEKEN VERZORGEN

Wanneer we in ons kleine landje denken aan het zorgdragen voor de zieken als een werk van Barmhartigheid dan is er al gauw één naam die nog steeds in de collectieve geest van ons volk een prominente plaats lijkt in te nemen. Hij is dan ook niet voor niets ooit tot grootste Belg verkozen geweest. Pater Damiaan, ondertussen officieel lid van de gemeenschap der heiligen, heeft zowel voor vriend als vijand van de Kerk en het geloof een diepe indruk nagelaten als een uiterst zeldzaam en lichtend voorbeeld van moed en zelfopoffering in naam van Jezus Christus.

Ver weg van de bewoonde wereld en de zogenaamde civilisatie was er een eiland genaamd Molokai waar zich een 'gemeenschap' van letterlijk onaanraakbaren bevond. Melaatsheid of lepra was een vreselijke ziekte die in die tijd ongeneeslijk was. De aandoening verteerde een mens als het ware van binnenuit. Het was een lang uitgetrokken stervensproces dat jaren kon duren. Het eiland was geleidelijk een verzamelplaats geworden voor verstotelingen, verbannen uit de normale mensenwereld. Wat moest men aanvangen met deze paria's die zelfs niet meer aangeraakt konden worden zonder gevaar zelf besmet te worden? Ver weg op een eiland leek een 'logische' oplossing, uit het oog uit het hart. Maar blijkbaar niet uit het hart van een onbekende pater uit dat kleine landje België. Jozef De Veuster, de geboortenaam van Damiaan, koos ervoor zijn hart en zijn lichaam niet af te sluiten voor deze sterfelijk zieken in het 'verloren paradijs' van het tropische Molokai. Voor deze keuze heeft hij niet alleen hoop en licht gebracht in de vallei van de schaduw des doods maar uiteindelijk zelf het ultieme offer gebracht van zijn leven op het altaar van de Liefde.

Vandaag is de lepragemeenschap van Molokai een verre herinnering. Moderne geneeskunde heeft ons zoveel middelen gegeven om allerlei ziektes, waaronder lepra, te bestrijden die vroeger dikwijls dodelijk waren. Er sterven nog heel weinig kinderen bij ons en we worden met zijn allen gemiddeld veel ouder dan ooit tevoren. Wil dit dan zeggen dat 'Molokai' voorgoed verleden tijd is? Hebben wij geen onaanraakbaren en verstotelingen meer? Ik wenste dat ik hier volmondig 'ja' op zou kunnen antwoorden. Maar de werkelijkheid is spijtig genoeg heel anders. Alleen is de Molokai van vandaag geen zichtbaar eiland meer. De onaanraakbaren zijn vandaag eerder de onzichtbaren geworden. Dit kan gelden voor mensen die met een handicap te kampen hebben of stervensziek zijn maar evenzeer voor zovelen die te lijden hebben onder de een of andere psychische last. Geestelijke gezondheid is in een maatschappij die maar sneller en sneller lijkt te gaan meer en meer een fenomeen geworden dat nog moeilijk te ontkennen valt. In de 'speedboot' van het zogenaamde succesvolle leven lijken steeds meer mensen naast de boot te vallen. Psychische ziektes tieren welig in het rijke Westen en lijken haast epidemische proporties aan te nemen. Zijn we ironisch genoeg op hoogtechnologische wijze aan het terugvallen naar een wereld waarin de sterken weer alles naar zich toe kunnen trekken en diegenen die niet meekunnen wegzinken in het kielzog van die enkele succesverhalen? Creëren we zo niet een nieuwe vergeetput, een 'Molokai' van de geest? Kunnen christenen hiervoor de ogen sluiten? Moeten we in het licht van de Barmhartigheid niet leren zien waar en wie deze onzichtbaren zijn om een reddingsboei van de liefde te kunnen uitwerpen? Dat zij die ogen hebben zien, en oren hebben horen... zoals pater Damiaan zag en hoorde, en zijn liefde overvloedig uitgoot.

*Timothy Beynaerts
Directeur HIGWA
Coördinator Amandus Internationaal*

Voel ik mij soms als op het eiland Molokai? Of ervaar ik het als mijn taak om, zoals Pater Damiaan, de handen uit de mouwen te steken voor al wie onzichtbaar en 'onaanraakbaar' lijden in onze samenleving? En waartoe inspireert Gods goede Geest mij in deze Paastijd? Je mag het ons altijd laten weten via [dit e-mailadres](#).